

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 235.604 van 9 augustus 2016
in de zaak A. 219.922/XIV-37.146**

In zake: Sam DE CLERCQ
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Anouk Janssens
kantoor houdend te 3000 Leuven
Vaartstraat 68-70
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de federale politie DGR/JUR
gevestigd te 1050 Brussel
Kroonlaan 145A

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 4 augustus 2016, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “het besluit van 25 juli 2016 genomen door de Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken, tot voorlopige schorsing bij ordemaatregel van aspirant-inspecteur Sam De Clercq voor een periode van 4 maanden met 25 procent inhouding van bruto-wedde”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 augustus 2016, om 14.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anouk Janssens, die verschijnt voor de verzoekende partij en adviseurs Ruben Goosens en Kirsten Peeters, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is aspirant-inspecteur bij de federale politie, ressorterend onder de directie van het middelenbeheer en de informatie, en volgt sinds 1 oktober 2015 de basisopleiding van personeelslid van het basiskader van de politiediensten aan de politieschool Vlaams-Brabant in het Provinciaal Instituut voor Vorming en Opleiding te Asse (hierna: PIVO).

3.2. Met een brief van 1 juli 2016 meldt de procureur des Konings te Leuven aan de directeur-generaal van het middelenbeheer en de informatie dat lastens verzoeker een opsporingsonderzoek wordt gevoerd op basis van twee klachten tegen verzoeker.

3.3. Op 25 juli 2016 legt de opleidingsdirecteur van het PIVO politieschool Vlaams-Brabant aan verzoeker een aantal maatregelen op “met onmiddellijke ingang en zoals gezegd op bevel van de Dienst intern

toezicht-werking & kwaliteit (DGR/TIWK) in het kader van een gerechtelijk onderzoek lastens uw persoon”. Voorts wordt gesteld dat “afhankelijk van het resultaat binnen dit lopende onderzoek [...] deze tuchtmaatregel onvoorwaardelijk van toepassing [blijft]” en wordt onder meer beslist dat verzoeker “vanaf heden en tot nader order gedurende het lopende onderzoek ten uwe laste, de lessen en andere opleidingen niet meer [zal] volgen in onze school, ook de deelname aan het werkplekleren in uw zone valt onder deze maatregel. [...]”.

3.4. Na verzoeker op 20 juli 2016 te hebben gehoord, beslist de minister van Binnenlandse Zaken op 25 juli 2016 om verzoeker voorlopig te schorsen bij ordemaatregel voor een periode van vier maanden met 25 procent inhouding van de brutowedde.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Verzoeker zet uiteen dat hij sinds 1 oktober 2015 de voltijdse opleiding inspecteur volgt aan de politieschool PIVO. Voorafgaand aan de bestreden beslissing legde verzoeker de verschillende vereisten succesvol af en op

het moment dat de bestreden beslissing tussenkomt, heeft hij negen maanden succesvolle opleiding achter de rug, zodat hij nog slechts de eindexamens dient af te leggen en enkele stages te voltooien. Het afleggen van deze stages en eindexamens is een noodzakelijke voorwaarde om in september 2016 te kunnen slagen. De uiterst dringende noodzakelijkheid is volgens verzoeker te vinden “in het feit dat [hij] door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet kan deelnemen aan de laatste examens van diens opleiding en niet kan deelnemen aan de laatste stages van diens opleiding en aldus niet kan afstuderen in september 2016”. Daarenboven zal hij bij gebrek aan deelneming aan de eindexamens en aan de stageverplichtingen zijn huidige opleidingsjaar verliezen en opnieuw moeten beginnen, minstens ligt hieromtrent een ernstige dreiging van verlies van schooljaar voor. Verzoeker verwijst te dezen naar een volgens hem gelijkaardige zaak, die leidde tot arrest van de Raad van State nr. 100.134 van 24 oktober 2001. “Voor zover als nodig” verwijst hij ook naar vaste rechtspraak “naar luid waarvan het dreigend verlies van een schooljaar voor de betrokken leerling een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt”. Tot slot wijst hij er op dat een gewone schorsingsprocedure onherroepelijk te laat zou komen nu de examenmomenten en de voorziene stageverplichtingen reeds zouden zijn verstreken voor een uitspraak mag worden verwacht. Hij wijst er op dat hij, teneinde te slagen, van 8 augustus 2016 tot 2 september 2016 een stage (‘werkplekleren’) moet voltooien en van 5 september 2016 tot 23 september 2016 verschillende examens dient af te leggen, dewelke zijn eindexamens zijn.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure de verzoekende partij niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling haar volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een

toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Op een verzoeker in een administratief kort geding bij de Raad van State rust de verplichting om, binnen de grenzen van wat redelijk is, te doen wat binnen zijn macht ligt om de gevreesde gevolgen van de bestreden beslissing te voorkomen of te beperken.

8. De bestreden beslissing is een voorlopige schorsing bij ordemaatregel met 25 procent inhouding van de brutowedde.

Een preventieve schorsing of een schorsing in het belang van de dienst zoals de voorliggende, veroorzaakt in beginsel vanwege haar voorlopige, tijdelijke en niet-tuchtrechtelijke aard, aan verzoeker geen schadelijke gevolgen of nadelen die van dien aard zijn dat verzoeker het resultaat van de gewone schorsingsprocedure hierdoor niet kan afwachten. Het komt aan verzoeker toe aan te tonen dat in zijn geval bijzondere omstandigheden ertoe nopen anders te oordelen en dat hij de tijdelijke schorsing onmogelijk kan ondergaan in afwachting van de uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure.

Verzoeker situeert het schadelijke gevolg van de bestreden ordemaatregel louter in het feit dat hij ingevolge de uit deze ordemaatregel voortvloeiende schorsing, niet kan afstuderen in september 2016 en hij zijn huidige opleidingsjaar verliest en opnieuw moet beginnen.

Wat het (dreigende) verlies van het opleidingsjaar betreft en het opnieuw moeten beginnen, bemerkt de Raad van State – en dit overigens los van de vraag of de nadelige gevolgen die verzoeker aanvoert niet rechtstreeks volgen uit de beslissing van de opleidingsdirecteur van het PIVO van 25 juli 2016, zijnde een beslissing die verzoeker niet betreft in zijn verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid – dat artikel 13, §§ 2 en 3, van het ministerieel besluit van 24 september 2015 ‘houdende het onderwijs- en examenreglement betreffende de basisopleiding van de personeelsleden van het basiskader van de

‡AJIQNDCAI-BCGBHBV‡

politiediensten’, de aspirant-inspecteur de mogelijkheid biedt “omwille van ernstige of uitzonderlijke omstandigheden” uitstel te verzoeken “voor het geheel of een gedeelte van de basisopleiding”. Luidens die bepaling dient hij hiertoe een gemotiveerd schriftelijk verzoek te richten aan de directeur van de politieschool die beslist over de toekenning van het uitstel en de duur ervan. Tegen die beslissing is in voorkomend geval ook nog administratief beroep mogelijk bij de directeur-generaal. Anders dan hoe verzoeker het ter terechtzitting ziet, sluit de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing de toepassing van deze bepaling niet uit. Het voormelde ministerieel besluit van 24 september 2015 geeft immers uitvoering aan verschillende bepalingen van het koninklijk besluit van 24 september 2015 ‘betreffende de basisopleiding van de personeelsleden van het basiskader van de politiediensten’ – dat luidens artikel 2 ervan van toepassing is op de personeelsleden van het basiskader van de politiediensten – zodat het evident hetzelfde toepassingsgebied heeft als het reglementair besluit dat het uitvoert. Het geldt derhalve voor de personeelsleden van het basiskader. Op grond van artikel VIII.II.6 RPPol plaatst de thans bestreden beslissing verzoeker weliswaar van rechtswege in de administratieve stand van non-activiteit, doch niet blijkt dat deze tot gevolg heeft dat verzoeker – die immers is aangesteld in de in artikel 3, eerste lid, 3°, b) van de wet van 26 april 2002 ‘houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten’ bepaalde graad van aspirant-inspecteur en die op grond van artikel 5 van dezelfde wet wordt verleend aan het personeelslid gedurende de basisopleiding – wordt geschorst in zijn graad, noch in de hoedanigheid van personeelslid van het basiskader. Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog ter terechtzitting dat deze bepaling enkel toepasselijk zou zijn op ziektes, zwangerschap en korte afwezigheden, en niet op – zoals te dezen – langdurige afwezigheden of beslissingen. Zoals reeds is vastgesteld, omvatten de gronden tot uitstel vervat in het voornoemde artikel 13 immers ook “ernstige of uitzonderlijke omstandigheden”. Niets lijkt uit te sluiten dat de toestand waarin verzoeker zich door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing thans bevindt, aan dit algemene begrip lijkt te beantwoorden. In dit verband bemerkt de Raad van State overigens dat de verwerende partij in haar

pleitnota dit ook niet betwist, doch integendeel expliciet wijst op deze geboden mogelijkheid.

Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de hiervoor aangehaalde verplichting (*supra*, punt 7) om binnen de grenzen van wat redelijk is, te doen wat binnen zijn macht ligt om de gevreesde gevolgen van de bestreden beslissing te voorkomen of te beperken, niet zover zou reiken dat ze verzoeker er niet toe zou verplichten deze mogelijkheid tot het vragen van uitstel uit te putten. In dit verband moet er bovendien op worden gewezen dat verzoeker sinds de aanvang van zijn opleiding op de hoogte is, minstens moest zijn, van deze mogelijkheid om uitstel aan te vragen: uit de door de verwerende partij neergelegde stukken blijkt dat hij aan het begin van zijn opleiding allerlei informatie had bekomen, waaronder ook het examenreglement dat uitdrukkelijk en *in extenso* de inhoud van het voornoemde artikel 13 herneemt.

Zonder dat de Raad van State moet onderzoeken of de door verzoeker op 3 augustus om 10u08 aan de opleidingsdirecteur van de politieschool Vlaams-Brabant gerichte e-mail en het antwoord van laatstgenoemde bij e-mail op dezelfde dag om 12u42, al dan niet impliciet maar zeker een verzoek tot uitstel inhouden, blijkt uit het debat dat in elk geval de reglementair voorziene mogelijkheid tot het verzoeken om uitstel niet is uitgeput. Bij gebrek daaraan komt aldus in deze stand van het geding de aangevoerde vrees voor het verlies van het huidige opleidingsjaar en het opnieuw moeten herbeginnen, de Raad van State derhalve dan ook voor als voorbarig.

Uit wat voorafgaat volgt dat de onherroepelijke schadelijke gevolgen die verzoeker aanhaalt – het opleidingsjaar niet kunnen voltooien en dit volledig opnieuw moeten overdoen – veeleer het gevolg lijken te zijn van verzoekers eigen verantwoordelijkheid om de voorziene mogelijkheid tot het aanvragen van uitstel niet uit te putten. Ze kunnen aldus niet worden ingeroepen ter staving van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de voorliggende vordering vermits ze niet rechtstreeks voortvloeien uit de thans bestreden beslissing.

Rest nog het gegeven dat verzoeker ingevolge de bestreden beslissing het geplande werkplekuren (“stages”) en de examens niet mag afleggen in september en dus niet kan “afstuderen” in september 2016. Dit is een gegeven dat refereert aan het (moreel) nadeel dat verzoeker ingevolge de bestreden beslissing kan leiden, maar hiermee is nog niet *in concreto* aangetoond dat deze (morele) schade – verzoeker duidt immers te dezen de aard van deze schade niet zodat ze veeleer overkomt als morele schade – die aldus inhoudt dat hij niet de kans heeft in september zijn basisopleiding te voleindigen, van die aard is dat ze onherroepelijke schadelijke gevolgen doet ontstaan, die de spoedeisendheid en derhalve de uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen. Zoals *sub* 6 hiervoor in herinnering is gebracht, volstaat bovendien het enkele feit dat de doorlooptijd van de gewone schorsingsprocedure te lang duurt, niet om te besluiten tot spoedeisendheid. De omstandigheid dat in een gewone schorsingsprocedure geen uitspraak kan worden verwacht vooraleer het werkplekuren en de examens plaatsvinden, maakt aldus op zich de vordering niet uiterst dringend noodzakelijk.

Tot slot doet de omstandigheid dat de Raad van State in het verleden in een bepaalde zaak zou hebben vastgesteld dat inzake vergelijkbare feiten voldaan was aan de toen geldende vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, geen afbreuk aan het voorgaande. Thans staat immers ter beoordeling van de Raad van State een volkomen andere wettelijke voorwaarde – de uiterst dringende noodzakelijkheid en de spoedeisendheid – waarvan de wettelijke draagwijdte niet gelijk is aan die van de vereiste van “moeilijk te herstellen ernstig nadeel”. Bovendien doet verzoeker niet blijken, noch blijkt dit uit het aangehaalde arrest, dat in het arrest waaraan verzoeker refereert, de mogelijkheid tot uitstel niet werd uitgeput. De verwijzing naar andere rechtspraak van de Raad van State inzake het dreigende verlies van een schooljaar faalt om dezelfde reden nu in deze stand van het geding vooralsnog niet vaststaat dat verzoeker een “schooljaar” dreigt te verliezen.

9. De uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve niet aangetoond.

VI. Conclusie

10. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 9 augustus 2016, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Debersaques